

TAYFA

Kültür – Sanat - Edebiyat

Yiğit EREN ERDEM BENİM HAYALİM

Bir yaz günüydü. Dedemlerin yemyeşil bahçesinde meyve ağaçlarının altında otururken gözüm ağaçlardaki kuşlara takıldı. Anne kuş, baba kuş ve üç yavru kuş mutluluk içinde cıvıdarken kendimden geçmişim. Bir an kendimi onların yerine koydum ve açıkçası benim de hayalim onlar gibi cıvıl cıvıl öten minik bir kuş olmaktı.

Ben de renkli bir kuş olsam, onlar gibi harika ormanlara uçsam ya da bilmediğim, görmediğim yerlere uçsam daha ne isterim ki. Bunları düşünürken birden birinin bana seslendiğini duydum. Arkamı dönüp baktığımda masmavi, irice bir kuşun bana baktığını gördüm. Bir anlık korkuyu atlattıktan sonra kendime gelip kuşa kim olduğunu, nereden geldiğini sordum. Kuş günlerdir beni takip ettiğini, kuşlara hevesle bakışlarımı izlediğini yani herşeyi tek tek anlattı. Aslında bu çok da hoşuma gitmişti, kime nasip olurdu ki bir kuşla arkadaş olması ?

Uzun bir sohbetten sonra bana gezmeyi hatta istediğim her yere götürmeyi teklif etti. Tabi hemen kabul ettim. Fakat nasıl olacağını sordum. Usulca önümde eğildi, üstüne çıkıp sıkıca tutunmamı istedi. Hemen dediklerini yaptıktan sonra hızla gökyüzüne havalandı. Size nasıl korktuğumu anlatamam. Ama bu çok uzun sürmedi hemen keyfini çıkarmaya başladım. Kuş o kadar çok yükseldi ki artık bulutlara dokunabiliyordum. O kadar çok yer gezdik ki zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Maviş kuş beni kendi yaşadığı yere götürdü. Yemyeşil ormanın içinde, masmavi nehrin aktığı ve binlerce kuşun yaşadığı sanki kuş cenneti gibi bir yerdi. Mutluluktan ne yapacağımı, ne tarafa gideceğimi bilemedim. Bir sağa, bir sola koşturmaktan artık çok bitkin düşmüştüm.

Maviş kuş yanıma geldi artık evime gitmem gerektiğini, ailemin merak edeceğini söyledi. Bu mutluluğun bitmesini hiç istemiyordum. Ama annemin de beni arayacağından ve üzüleceğinden bu teklifi istemeyerek de olsa kabul ettim. Bana artık uçabilirsin sen de bizden biri oldun diyerek arkadan itekliyordu. Birden nasıl olduğunu bilemeden gökyüzünde süzölmeye başladım. Yükseldikçe yükseldim. Kendimi gökyüzüne bırakmaya devam ettim. Dağlar, ovalar, denizler, bağlar ve bahçeler derken evime yaklaşmışım. Kendimi o kadar kaptırmışım ki mavi kuşun da benimle geldiğini fark etmedim. İkimizde bahçeye süzölerek indik. Maviş'e tekrar görüşürüz dediğimde bana her zaman yanımda olduğunu, gözümü kapattığımda onu göreceğimi söyledi ve hızlı bir şekilde havalanarak gözden kayboldu.

Birden kafama sert bir şeyin çarptığını fark ettim. İrkilerek kendime geldiğimde ağacın altında boylu boyunca yattığımı hatta havanın karardığını gördüm. Ne olduğunu sersemliğim gittiğinde anladım. Demek ki ben ağacın altında kuşlara bakarken uyuyakalmışım.

Kafamı topladıktan sonra gördüklerimi düşündüm. Ne kadar gerçek olmasa da birkaç saatliğine kuş olmak, masmavi gökyüzünde süzölmek çok hoşuma gitmişti. Hele ki bir kuş arkadaşımın olması nasıl anlatılabilir ki. Bu duyguyu anlatmak hiç de kolay değil. Ayağa kalktım. Gördüklerimi düşünerek ve yüzümde koca bir tebessümle evimin yolunu tuttum.

Ömer Faruk BALIK

Enzel BAL BULUT

Bir buluta şiir yazamam.
Bulut yerinde durmaz ki
Değişir rüzgarı hissedince.
At İken kuş olur, sonra kanatlı dev.

Aniden koşan çocuğa dönüşür.
Sonra yelkenli,
Belki de yün bir yorgan,
Belki de pofuduk kedi.

Kalp olur,
Elma olur,
Belki de yok olur.
Ben bulutu severim.

Çantama koyup oynamak isterim,
Ama olmaz,
O elle tutulmaz.
Hiçbir kaba uymaz.

İkra ÖZER

MİNİK FASÜLYE TOHUMUM

Zaman su gibi akıp gidiyordu. Günler geçiyor, ben büyüyordum. Benimle birlikte bahçeye ektiğimiz fidan, aldığımız küçük civcivler, diktiğimiz minik sebzelerde büyüyordu.

Bir gün bahçede oynarken minik bir fasulye tohumu buldum. Önce pek umursamadım aldım elime fırlatıp attım. Bahçede dolanırken tekrar gördüm bu bir işaret miydi acaba? Aldım elime acaba ben büyütebilir miyim diye düşünmeye başladım. Çok miniksin ama ben seni büyüteceğim ve benim minik fasulyem olacaksın dedim. Fasulye tohumumu nasıl ekileceğini en tecrübeli kişi olan anneme sorarak öğrendim. Annemle bahçede küçük bir yer belirledik. Annem eldivenleri elime giydirdi. Biraz büyük olsalar da fasulyemi ekmeme engel değildi. Elime çapayı verdi annem. Toprağı havalandırdım. Gübre attım sonra parmağımla minik bir yer açtım. Tohumumu o çukura koydum ve üzerini kapattım. Büyümesi için iki gün arayla suladım. Uzun bekleyişlerim sonuç verdi ve fasulye tohumum filizlendi ben çok mutlu oldum. İlk defa bir fasulye büyütecektim.

Emek vererek sabırla bekleyerek elde edilen mutluluk tarif edilemezdi. Hem öğrendim, hem eğlendim. Bir de fasulye verirse benden mutlusu olamazdı. Hayatta hiçbir şeyi küçümsemeden çalışırsak uğraşırsak, bir gün mutlaka karşılığını alırız. Tıpkı minik fasulye tohumum gibi.

Elif Nida ALAKAVUK

NEŞELİ BİR GÜN

Pazar sabahıydı. Merve Hanım ve eşi çok güzel bir kahvaltı hazırlamıştı. Çocuklar kahvaltıyı görünce hemen oturdular. Mert kahvaltısını yaparken dışarıda yağan karı gördü. Mert kendini tutamayıp bağırdı:

-Abla kar yağıyor dışarı çıkalım mı?

Sevgi de bu duruma çok sevindi. Hızlıca kahvaltılarını bitirip gene aynı hızla üzerlerini değiştirip dışarı çıktılar. Dışarıda lapa lapa kar yağıyordu. Bütün arkadaşları kartopu oynuyorlardı. Mert ile Sevgi de aralarına katıldı. Çocukların neşesi mahalleye saçıldı. Çocuklar kartopu savaşında sınırlı olmuştular fakat yorulmak nedir bilmiyorlardı. Bu sırada Merve Hanım elinde bir kapla dışarıya çıkmış:

-Çocuklar, sokak hayvanlarına yemek getirdim. Hadi birlikte verelim.

Hep birlikte sokak hayvanlarına yemek ve su götürdüler. Daha sonra herkes eve gitti. Mert ve Sevgi o kadar çok üşümüşlerdi ki hemen sıcak battaniyenin altına girdiler. Anneleri salep getirdi. Hem sokak hayvanlarına yemek verdikleri için hem de karla oynadıkları için çok mutlu olmuşlardı.

Miraç PEKYÜREK

VATAN

Bak çocuk bu vatan,
Toprakların altında yatan.
Eben deden baban,
Hepsi ülkeye kurban.

Vatan senin kanındır,
Gökteki bayrak canındır.
Bu sancak ki gururun adıdır,
Analarımızın gözünden akan acıdır.

Emanettir bu vatan dededen,
Nice kanlar döküldü ebeden.
Vatan için ölürüz ezelden,
İndirtme sancağı aşağı.

Muhammed Eren UÇAR

İŞİĞİM OL SEN

Aklımda fikrimde hep sen
Tanıdığım en değerli insan sen
Hem güldüren hem düşündüren.

Hepimizi evladı gibi seven,
Hem öğreten hem gösteren,
Yorulmak yok nedir bilmeyen.

Bilgi denetimi ver bana,
Ne anlatsan anlarım nasıl olsa,
İlimle yolumu aydınlatsana.

Korkma karanlıktan nasıl olsa,
Rehberim sen ol yeter ki bana.

Elif Nida ALAKAVUK NEŞELİ BİR GÜN

Pazar sabahıydı. Merve Hanım ve eşi çok güzel bir kahvaltı hazırlamıştı. Çocuklar kahvaltıyı görünce hemen oturdular. Mert kahvaltısını yaparken dışarıda yağan karı gördü. Mert kendini tutamayıp bağırdı:

-Abla kar yağıyor dışarı çıkalım mı?

Sevgi de bu duruma çok sevindi. Hızlıca kahvaltılarını bitirip gene aynı hızla üzerlerini değiştirip dışarı çıktılar. Dışarıda lapa lapa kar yağıyordu. Bütün arkadaşları kartopu oynuyorlardı. Mert ile Sevgi de aralarına katıldı. Çocukların neşesi mahalleye saçıldı. Çocuklar kartopu savaşında sıırsıklam olmuşlardı fakat yorulmak nedir bilmiyorlardı. Bu sırada Merve Hanım elinde bir kapla dışarıya çıkmış:

-Çocuklar, sokak hayvanlarına yemek getirdim. Hadi birlikte verelim.

Hep birlikte sokak hayvanlarına yemek ve su götürdüler. Daha sonra herkes eve gitti. Mert ve Sevgi o kadar çok üşümüşlerdi ki hemen sıcak battaniyenin altına girdiler. Anneleri salep getirdi. Hem sokak hayvanlarına yemek verdikleri için hem de karla oynadıkları için çok mutlu olmuşlardı.

İkra ÖZER MİNİK FASÜLYE TOHUMUM

Zaman su gibi akıp gidiyordu. Günler geçiyor, ben büyüyordum. Benimle birlikte bahçeye ektiğimiz fidan, aldığımız küçük civcivler, diktığımız minik sebzelerde büyüyordu.

Bir gün bahçede oynarken minik bir fasulye tohumu buldum. Önce pek umursamadım aldım elime fırlatıp attım .Bahçede dolanırken tekrar gördüm bu bir işaret miydi acaba? Aldım elime acaba ben büyütebilir miyim diye düşünmeye başladım. Çok miniksin ama ben seni büyüteceğim ve benim minik fasulyem olacaksın dedim. Fasulye tohumumu nasıl ekileceğini en tecrübeli kişi olan anneme sorarak öğrendim. Annemle bahçede küçük bir yer belirledik. Annem eldivenleri elime giydirdi. Biraz büyük olsalar da fasulyemi ekmeme engel değildi. Elime çapayı verdi annem. Toprağı havalandırdım. Gübre attım sonra parmağımla minik bir yer açtım. Tohumumu o çukura koydum ve üzerini kapattım. Büyümesi için iki gün arayla suladım. Uzun bekleyişlerim sonuç verdi ve fasulye tohumum filizlendi ben çok mutlu oldum. İlk defa bir fasulye büyütecektim.

Emek vererek sabırla bekleyerek elde edilen mutluluk tarif edilemezdi. Hem öğrendim ,hem eğlendim. Bir de fasulye verirse benden mutlusu olamazdı. Hayatta hiçbir şeyi küçümsemeden çalışırsak uğraşırsak, bir gün mutlaka karşılığını alırız. Tıpkı minik fasulye tohumum gibi.

Taha ERGÜL ANNEM

Ömrünü bize adayan,
Hayatımıza anlam katan,
Her şekilde bizi kollayan,
Benim canım annem.

Kalbimde yerin var,
Bitmeyecek sevgin var,
Sevgi dolusun ,umutların var,
Benim canım annem.

Eğitime önem veren,
Beni okutmak isteyen,
Temiz kalpli, güler yüzlü,
Benim canım annem.

Asmin KAYA SAÇAKLI BALIK

O gün çok heyecanlıydım. Çünkü yakında sınıfımıza harika, havalı ve aynı zamanda da tatlı bir balık gelecekti. Balık öğretmenimizin elinde, küçük tatlı bir poşette sınıfımıza merhaba diyecekti.

Sınıfa girdiğimde tahminim doğru çıktı. Öğretmenim elinde küçük, tatlı bir poşette mavi renkli fakat kuyruğu siyah bir balık sınıfımıza merhaba dedi. Yanında bir de cam bir fanus vardı. Balığımızın adı, sınıfımızda en çok oyu alan "Maviş" oldu. Maviş kuyruğunu sallayarak suda yüzüyordu. Sonradan o güzel mavi rengi griye döndü.

Aradan 2 yıl geçmişti. O sabah sınıfa girdiğimde arkadaşlarımın yüzünde bir hüznün hissettim. Bir arkadaşşıma bu hüznünün sebebini sordum. "Bunun için üzülme. Çünkü Maviş öldü." dedi arkadaşım. O zaman içimde bir acı hissettim. Bir düşünsenize... İki yaşındaki tatlı ve havalı balığımız artık yoktu. Bu nasıl olabilirdi ki? Sınıfa girdiğinde öğretmenimin konuşmasını beklemeden bu olayı sordum. Bütün sınıfı hüznün kaplamıştı. O günün nasıl geçtiğini anlamadım. Son ders artık gelmişti. Balığımızı gömmeye karar vermiştik. Okulumuzun arka bahçesindeki toprağı kazıp balığı güzelce yerleştirdik. Bu olay beni çok üzmüştü.

Ertesi gün öğretmenimin elinde turuncu renkte bir balık sınıfa merhaba dedi. O an içimi bir sevinç kapladı. Yalnız bir korkum vardı. Ya bu balıkta iki yaşında ölürse. İçimden bir ses bu konuları kafana takma dedi. Ben, balığa isim vermek için yapılan oylamada Saçaklı ismini önerdim. Fakat en çok oyu Portakal ismi aldığı için balığın adı Portakal oldu. Ben bu isme bir türlü ısınmadım. Bu yüzden ona yine de Saçaklı diyeceğim.

Saçaklı ölmezse çok iyi olur. Amannn! Neden ölsün ki. Ona çok iyi bakacağımıza söz verdik.

Müzeyyen Ezgi YILDIZ KÖYÜMÜN YOLU

Geçen sene yarıyıl tatilinde köye gidecektik. Yarıyıl tatilini iple çekiyordum. Sonunda yarıyıl tatili vakti gelmişti. Yolculuk için hazırlıklara başladık. Kıyafetlerimizi ve ihtiyaç duyacaklarımız ne varsa bavullara koyduktan sonra arabaya yerleştik. Köye gideceğimizden babaannemle dedemin haberi yoktu. Onlara sürpriz yapacaktık.

Artık hem tatil hem de yolculuk başlamıştı. Yollarda kar çok fazlaydı üstelik hala da yağmaya devam ediyordu. Bir müddet sonra gitgide yavaşlamaya başladık. Köye giden yolda çok kar olduğu için yol kapalıymış. Bir an panikledim. Babam "Hiç panik yapmayın çocuklar başka bir yoldan köye ulaşabiliriz ." dedi. Başka yoldan gitmeye karar verdik. Fakat bu yolda çok karlıydı. Annem ve babam sanki telaşlıydı fakat bize belli etmemeye çalışıyorlardı. Birden babam arabayı durdurdu ve "Hadi aşağıya iniyoruz!" dedi. Arabadan indi. Babam elinde bir kartopu yaparak bize atmaya başladı. Biran etrafı neşe kapladı. Bizde karla oynamaya başladık. Biraz oynadıktan sonra arabaya bindik ve yola devam ettik. Çok fazla kar olduğu için önümüzdeki yoldan gitmeye çalışıyorduk. Tam bayağı yol almışken arabamız kara battı. Bir süre babam arabayı kardan çıkarmak için uğraştı. Bir müddet sonra arabamızı kardan çıkarmıştık. Yolumuza devam ettik. Otuz beş dakika sonra köye vardık. Araba durur durmaz babaannemin ve dedemin yanına sevinçle, özlemlerle koştuk, ellerini öptük. Sıcacık evde biraz ısıdıktan sonra abim, ablam ve kuzenimle kartopu savaşı yapmak için dışarı çıktık. Kartopu savaşı yaptıktan sonra kaymak için evden poşet aldık. O kadar mutlu -duk. Yüzümüzde hep gülümseme vardı. Kaydıktan sonra eve gittik çünkü üstümüz ıslanmıştı ve çok üşümüştük. Eve gittiğimizde annem yemek hazırlamıştı. Hep beraber iştahla yemeğimizi yedik.

Çok güzel bir gündü. Artık uyuma vakti gelmişti. Köye gidişim zorlu ama en güzel anılardan biriydi.

Tuana ERGÜL BİR HAYALİM VAR

Hayal kurmayı çok severim. Gece uyumadan önce, bazen kanepede otururken, bazen de gökyüzüne bakarken derin hayallere dalarım. Biliyorum ki kurduğum hayaller bir gün canlanacak ve gerçek olacak. Bende bunun için sürekli çalışacağım, emek vereceğim.

Bende gelecekte başarılı bir mucit, ünlü bir bilim adamı olmak istiyorum. Aklıma en sevdiğim bilim adamlarından biri olan Thomas Edison geliyor. Nasıl böyle bir zekaya sahip olduğunu merak ediyorum.

Edison'un yaşadığı yıllara gidebilseydim ona soracağım pek çok soru olurdu. Önce yılmadan çalışmasının yani azminin sırrını sorardım. Edison'un hayatı ile ilgili okuduğum bir kitapta şöyle diyordu. "Başarısız olmadım, işe yaramayacak 1000 yöntem buldum." Bu sözünden çok etkilendim. Hayatı boyunca hiç vazgeçmemiş, sürekli çalışmalar yapmış bir bilim insanıydı. Tıpkı onun gibi bende hayatta bardağın hep dolu tarafına bakacağım, olumsuzluklardan etkilenmeyeceğim, hedefime sağlam adımlarla yürüyeceğim.

Benim hayalimde tıp alanında ünlü bir bilim adamı olmak. Ülkemin, milletimin, tüm insanlığın yararına hizmetler yapmak istiyorum. Bu da bilim insanlarından ilham alarak, yaşamlarımı hayata katarak, sabırla, azimle, eğitimle, yaptığım işleri en güzel şekilde yaparak başaracağım.

Bir hayalim var... Olmasını çok istediğim...

Elif ÖZDEMİR ÇİÇEKLER VE AĞAÇLAR

Çiçekleri ve ağaçları,
Tüm bitkileri sevelim.
Kesmeyelim, incitmeyelim,
Koparmayalım fidanları.

Ağaçlar ekip,
Çiçekler dikelim.
Ormanlar ile
Arttıralım oksijenimizi.

Nerde yanan bir orman görsek,
Aryalım 177 ' yi.
Kurtaralım,
Hem ormanlarımızı hem nefesimizi.

Muhammed Ali GÖKÇINAR CANIM BABAM

Güzel babam,
Kötülerden koruyan,
Şefkati ile okşayan,
Benim güzel babam.

Hep yanımda ol isterim
Çok mutlu ol isterim Seni çok severim
Benim canım babam

Ecrin ÖZDOĞAN BİR AĞACIN ÖYKÜSÜ

Merhaba benim adım Ecrin. Ben ağaçları çok severim. Bir gün ormana fidan dikmeye gitmiştim. Fidanımı dikeceğim bir yer arıyordum. Birden bire karşıma bir ağaç çıktı. Ve o ağacın bir yüzü olduğunu gördüm. İlk başta çok korkmuşum çokta şaşırılmışım. Yanına gitmeye korkuyordum ama cesaretimi toplayıp ağacın yanına gittim. Çok üzgün görünüyordu. Benimle konuşmaya başladı.

—Korkma güzel kız, ben uzun zamandır bu ormanda yaşıyorum. Ben de buraya çok küçük bir fidanken senin yaşlarında bir çocuk tarafından dikilmişim, bu güzel ormanın bir çınarıyım, dedi.

Çocuk şaşkınlıkla dinliyordu. Ağaç konuşmaya devam etti:

—Pek çok hayvan için barınak oldum. Yorulan ve sıcaktan bunalan insanlara dallarımla gölge oldum. Ama şimdi çok mutsuzum. Çünkü çok yaşlandım ve dallarım kurumaya başladı. Güzel kız peki sen buraya neden geldin?

—Ben bu güzel ormana fidan dikmek için gelmişim. Ama birden size rastladım. Ve konuşan bir ağaç gördüğümde çok şaşırıldım. Bence hiç üzülmemelisin. Sen bu zamana kadar çok güzel şeyler yapmışsın. Birçok canlıyı mutlu etmişsin.

—Merak etme koca Çınar ben ve arkadaşlarım fidan dikmeye devam edeceğiz. Bunun önemini seni dinleyince daha iyi anladım.

Koca çınardan birkaç damla gözyaşı aktı. Kendini çok mutlu hissettiğini söyledi ve gülümsemeye başladı.

—Çok teşekkür ederim tatlı kız, beni çok mutlu ettin, dedi.

Bende onunla tanıştığıma çok memnun olduğumu söyledim. Ve ona bir söz vererek "ben ve arkadaşlarım çevremizi koruyarak ve fidan dikerek doğayı korumaya katkıda bulunmaya devam edeceğimizi söyledim.

Efe GURUR YAĞCI DOĞANIN İNSANLARA MEKTUBU

Doğa benim adım. Aslında bakarsanız, dört harf iki heceden oluşan basit bir kelime gibi geliyorum size. Ama ben, insanın yaşaması için gerekli olan mucizelerden biriyim.

İnsanoğluna diyeceklerim o kadar çok ki... Ben ağaçlarımla, yeşilimle, çimenimle, havamla, gökyüzümle, suyumla sizler için bir nimetim. Sizler değerimi biliyor musunuz?

Attığımız çöplerle, kestiğiniz ağaçlarla, sıktığınız spreyle kendinize ve ona en büyük kötülüğü yapıyorsunuz. Fakat yaşamamız, nefes almanız için bana ihtiyacınız var. Bana sahip çıkın, beni koruyun. Gelecek nesillere nefes alınacak yaşanacak bir doğa bırakmak istemez misiniz?

Size sesleniyorum ey insanlar! Aklınız, iradeniz, gücünüz var. Ya benimle üzülecek, zarar göreceksiniz ya da benimle var olup, mutlu olacaksınız. Karar sizin!

Efna YÜKSEL
DUYUN SESİMİZİ

Merhaba, ben Yeşilçam ormanında yaşayan, çok güzel dostluklara sahip olan bir kaplumbağayım. Günlerden bir gün, bayan kirpi ve bay sincapla gezintiye çıktık. Neşeli bir şekilde gezinirken, insanların ormanımızda olduğunu fark ettik ve hemen bir ağacın arkasına geçerek, onları seyretmeye başladık. İki küçük kız çocuğu top oynuyorlardı. Babaları ise mangal yapıyordu. Anneleri de babalarına yardım ediyordu. Biz onların giderken mangal yaptıkları yeri söndüreceklerini düşünüyorduk. Ama hiç de öyle olmadı. Yediklerinin çöplerini etrafa saçıp, mangal ateşini söndürmeden arabaya binip gittiler. İkinci vaktini geçiyordu, akşam olmak üzereydi. Çıkan rüzgârla beraber kıvılcıklar etrafa sıçradı ve kaçınılmaz olay gerçekleşti. Ormanımızı bir anda alevler kapladı. Gecenin karanlığını aydınlatan ay bile alevlerden çıkan dumanın etkisiyle görünmüyordu. Dehşet bir şekilde dört bir yanımızı alevler sarmıştı. Dostlarım acılar içinde ateşin arasında can veriyordu. Ben ise kabuğumun içine çekilmiş, çaresiz olanları seyrediyordum. Kabuğumun içi de ısınmaya başladı. Nefes alamaz hale gelmiştim ki, itfaiye seslerini duydum. Nihayet yetişmişlerdi. Alevleri söndürdüler. Fakat birçok hayvan acılar içinde can vermiş, onlarca hektarlık orman ise küle dönmüştü. İnsanların sorumsuzlukları yüzünden sakın yaşamımız cehenneme dönmüştü. Mangal ateşini söndürmek bu kadar zor olamazdı. Bizler ve ormanlarımız için lütfen daha sorumluluk sahibi ve bilinçli olun. Hayvanlar ölmesin, ormanlar yok olmasın.

Furkan ÇAKMAK
BÜYÜK ÜZÜNTÜ

Ben bir serçeyim. Yuvamda uyurken, ormanda ani bir yangın çıkmış. Bütün arkadaşlarım ormanda yaşayan diğer hayvanlar söndürmek için canla başla uğraşırken onların telaşla bağrışlarına uyandım. Uyandığımda dışarıya can pazarına dönmüştü. Birden evden dışarı fırladım, onlarla birlikte gücümün yettiğince yangını söndürmeye çalıştım. Ne kadar uğraştıysak da yangının önüne geçemedik. Güzelim, canım ormanımız yandı kül oldu. Herkes üzgün, perişan bir halde ne yapacağını düşünüyordu. Önümüz kıştı. Herkes nereye gideceğini, nerde kalacağını düşünüyordu. Hepimiz yeni bir yurt arayışı içine girdik. Elimizde kalan eşyalarımızla yola düştük. Yeni bir yer bulduk ve oraya yerleştik.

Bedia DEMİR
BAHÇE

Meğer ne güzelmiş bahçemiz,
İçi dışı tertemiz,
Yetişir fasulye ve
Domatesimiz.

Mikrop geldi herkes evde,
Ben ise güzel bahçemde,
Koşup oynuyorum gönlümce.

Aslında hayat doğadaymış,
Kendi parkımda oynamakmış.
Hastalıktan uzak,
Toprağa kavuşmakmış.

Siz yine de beni dinleyin,
Alın tedbiri,
Hastalığı yenin,
Büyük bahçelerde,
Buluştuğumuzu düşleyin.

Gamze Zeynep VURAL
YAZARLIĞA GİDEN YOL

Ocak ayının sonlarına doğru yaklaşmışken, Ceren hala okul gazetesi için hazırlayacağı yazının konusuna karar verememişti. Okumaktan keyif aldığı eserleri ve yazarları düşünürken aklına pek çok küçük yazara ilham olabilecek bir fikir geldi.

“İyi bir yazar nasıl olunur?” hakkında bir fikir yazısı yazacaktık. Bu sayede kendisi gibi yazmaktan keyif alan ama nereden başlayacağını bilmeyen pek çok arkadaşına yazarlık yolunda ilham olacaktı.

Yazar olmak için ilk şart okumak çok okumaktır. Ne kadar çok okursan yazmaya bir o kadar hazır olursunuz. Tabi ki sadece okumak yetmez insanları, doğayı ve hayvanları hatta tüm dünyayı iyi gözlemlemelisiniz. Her gittiğin yerde kalemini defterini elinden düşürmemelisin. Aklına gelenleri, yaşadıklarını, öğrendiklerini not almalısın. Öyle hemen bir anda olmaz .Emek, sabır ve zaman gerekir ama iyi bir yazarın milyonlarca kişinin kalbine değdiğini ,yolunu aydınlattığını düşünürsek tüm bu emeğe değer, bu yola hepinize başarılar.

Elif Ennur ŞENYURT
ÇUBUK

Yüksektir evimin yeri,
Orada yaşarım dört yıldan beri,
Okuyacağım istikamet ileri,
Çubuğu serin tutuyor rüzgarı yeli.

Çubuğun güzeldir havası,
Kilim,heybe ,halı ve yazması
Yeşilliktir çayır çimendir ovası,
Hasta için yaşanacak yer burası,

İMTİYAZ SAHİBİ
İbrahim GÖKÇINAR
GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Eylem Kiren YILMAZ

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ
Berna ÜLKER
GÖRSEL DANIŞMAN
Bahar Yazgan YARADILMIŞ

YAYIN KURULU
Nazlı ARICAN
Gülhanım ALAKAVUK
Ümit TAŞDELEN
Kübra Şahin KÖPRÜ

OKUL ADRES TELEFON
ÇUBUK BARBAROS İLKOKULU
Barbaros mahallesi Funda sokak No:8/B
Çubuk Ankara
0312 837 53 85